

Vienmēr būt kustībā

«Daru savu darbu un priecājos, ka daru to, kas sirdij ir tuvs. Darbs ir arī mans vaļasprieks,» saka AGĪTA JANSONE, Gardenes pamatskolas skolotāja, direktores vietniece audzināšanas darbā un vairāku deju kolektīvu vadītāja.

To uzskaitījums ir visai iespaidīgs: Gardenes pamatskolas deju grupas, Gardenes pirmsskolas bērnu deju kolektīvs «Knauki», Bikstu bērnu deju kolektīva «Bikstēni» divas deju grupas, Bikstu vidējās paaudzes deju kolektīvs «Bikstenieki» un Dobeles kultūras nama senioru deju kolektīvs «Dobelnieki».

- Kā to visu var paspēt? Ir taču vēl arī darbs skolā.

- Jā, pēc izglītības esmu sākumskolas skolotāja, pašlaik audzinu 2. klasīti. Tā kā esmu arī direktores vietniece audzināšanas darbā, manā pārziņā ir visi skolas pasākumi un audzināšanas darbs. Ka būšu skolotāja, to es zināju jau no bērnības, un katru gadu septembrī, sākoties mācībām, kārtējo reizi pārliecinos, ka tikai te ir mana istā vieta.

To, ka būšu arī deju skolotāja, gan nekad nedomāju. Taču visu var izdarīt, ja pareizi saplāno laiku. Bērniem mēģinājumi notiek pēcpusdienās, «Biksteniekiem» - svētdienās, «Dobelniekiem» - pirmdienu vakaros. Vakari man ir aizņemti, jo arī pati eju vingrot. Ir jākustas. Esmu arī fitnesa trenerē, agrāk vadīju treniņus sporta klubā, un meitenes vēl joprojām nāk pie manis patrenēties.

- Parasti par deju kolektīvu vadītājiem kļūst bijušie deju vadītāji, kas paši izdancojušies tautas deju ansambļos. Izrādās, šo posmu esat izlaidusi.

- Patiesībā es arī pati esmu par to pārsteigta. Tas, ka neesmu tam visam izgājusi cauri, gan sarežģī manu vadītājas darbu.

Mans dejas stāsts ir savdabīgs. Man ļoti patika dejojot, taču pati tautas dejas esmu dancējusi tikai skolas laikā Annenieku pamatskolā. Tur mana deju skolotāja bija Silvija Rubļevska, var teikt, vienīgā deju skolotāja.

Kad sāku mācīties Dobeles 1. vidusskolā, iestājos «Drīziņa» studijā, aizgāju uz dažiem mēģinājumiem, taču es, lauku meitene, nevarēju kolektīvā iestāties. Ar to arī beidzās mana deju karjera.

Kad sāku strādāt Annenieku pamatskolā, organizēju tolaik populārās POP ielas un nācās bērniem pamācīt arī dejas, lai priekšnesums iznāktu atraktīvāks. Vēlāk, jau Gardenes skolā, sāku mācīt sporta dejas, tad pārgāju uz ritmiku. Tolaik vadīju deju grupu «Heijā», kas bija diezgan zināma. Tad mani uzrunāja Maruta Tabore - pamēģini tautas dejas!

Un es palēnām sāku. Sāku pētīt deju aprakstus un zīmējumus. Saprātu, ka ir nepieciešami kursi. Pabeidzu deju skolu, kuru piedāvā Latvijas Nacionālais kultūras centrs.

Droši varu teikt, ka mani māca dzīve. Mācos katrā seminārā un kursos. Mācos no katra vadītāja, piemēram, kad viņam

jāatrāda dejas, un tad es ieraugu kādu knifiņu, kā viņš to dara. To, kā jāstrādā ar kolektīvu, esmu daudz mācījusies no Ginta Baumaņa, noderīgs ir bijis noskatītais Laura Galeja un Edžus Aruma darba stils un metodes. Paldies vēlos teikt arī Dobeles deju apriņķa virsvadītājam, tautas deju ansambļa «Gatve» vadītājam Guntai Rai-palai. Kāds man bija satraukums, kad Gunta mani uzaicināja novadīt treniņa nodarbību «Gatvei!» Bet viss izdevās labi. Mācos arī no saviem deju kolektīviem, jo «Dobelniekos» danco ļoti pieredzējuši deju kolektīvi. Daudz noderīga gūstu arī no «Bikstenieku» dalībniekiem.

Kad mani deju kolektīvi ir uz skatuves, es ļoti jūtu viņiem līdzīgu un parasti atrodos aizkulisēs. Tad man pašai ir lielāka drošības sajūta, un liekas, ka arī deju kolektīvi jūtas drošāki. Kāds uz mani pašķielē, es viņam pasmaidu pretī... Kaut kā tā. Un kas var vadītājam sagādāt lielāku prieku, ja redzi, ka deju kolektīvi izdejo deju un visas emocijas parāda arī skatītājiem? Esmu piedzīvojuši, ka deju kolektīvi nāk no skatuves ar asarām acīs un savilņojumā tevi apķer.

- Dziesmu un deju svētki nāk arvien tuvāk. Cik tad vairs atlicis?

- «Bikstenieki» mēģinājumus jau ir atsākuši, un strauji sākam gatavoties svētkiem. Būsīm pabeiguši apgūt dejas, kas jādejo Daugavas stadionā. Kolektīvs ir izvirzīts dejojot arī arēnā «Rīga», kur notiks svētku otrais koncerts «Balts». Tajā piedalās tikai Latvijas labākie kolektīvi, un mēs arī esam starp tiem. Es kā kolektīva vadītāja ar to ļoti, ļoti lepojos. Tas ir augsts novērtējums kolektīva sniegtam. Arī iepriekšējos deju svētkos «Bikstenieki» dancoja arēnā «Rīga». Šajos svētkos kolektīvs ir izvirzīts arī uz koncertu «Kopā augšup» Mežaparkā, tāpēc deju kolektīviem šosezon būs, ko darīt.

Vēl jo vairāk tāpēc, ka kolektīvs gatavojas arī 25 gadu jubilejai. Mēs vēl domājam, kā svinēšana notiks, un mums ir dažādas idejas. Gribas kaut ko citādāku nekā parasti. Man pašai būs desmitā sezona, kopš strādāju ar kolektīvu. Ar «Dobelniekiem» esmu kopā trešo sezonu.

- Nupat «Dobelniekiem» bija uzstāšanās Dobeles kultūras namā jaunās kultūras sezonas atklāšanas pasākumā.

- Man ļoti gribas arī viņus aizvest uz Dziesmu un deju svētkiem, jo patiešām ir izdarīts liels darbs. «Dobelniekos» pagaidām ir tikai seši pāri, bet es ļoti ceru, ka pēc šī koncerta pievienosies jauni deju kolektīvi.

Katra pašdarbības kolektīva lielais mērķis ir dejojot kopā ar citiem Daugavas stadionā. Tas

motivē doties uz mēģinājumiem, apgūt deju soļus un rakstus. Jā, agrāk ļoti populāri bija aizbraukt uz kādu festivālu citās valstīs. Protams, ļoti gribētos arī tagad, taču nedomāju, ka tas finansāli būs iespējams, lai arī šādi braucieni pamatīgi stimulēja deju kolektīvu darīt vēl vairāk. Paliek tikai Dziesmu un deju svētki kā augstākā virsotne.

Koncertā «Dobelnieki» no-dejoja ļoti labi. Tā notiek, ja ir pieredze, šarms un milestība pret skatuvi. Jā, deju kolektīvi bija satraukušies, kā būs, jo viena deja bija pilnīgi jauna, apgūta tikai trīs mēģinājumos. Taču viņi tika galā ar uzdevumu, un es viņiem teicu, ka lepojos ar viņiem. Baigie malači!

- Kā var motivēt bērnus nākt uz mēģinājumiem un dancot tautas dejas?

- Bērniem šobrīd galvenais ir vienkārši būt uz skatuves. Dejojot. Arī mēģinājumi viņiem patīk. Jā, pandēmijas dēļ pērn skolēnu deju svētki izpalika, tāpēc gan ar Gardenes, gan Bikstu bērniem mēģinājam laukā un piedalījāmies, kur vien pandēmijas laikā bija ļauts piedalīties. Galvenais viņiem bija uzvilkt tautas tērpu, jo, kad bērni to uzvelk, viņi kļūst pavisam citi. Arī pieaugušo cilvēku stāja mainās.

Dejojot bērnus, protams, motivē arī vecāki, bet redzu, ka ir bērni, kas dejojot nāk gadiem un nāk ar prieku. Skolotāj, es deju! Un var redzēt, ka mēģinājumos viņiem mirdz acis. Ir prieks par katru bērniņu, kurš grib kaut ko darīt - sanākt viņam vai nesanākt, bet mēs jau gribam, lai sanākt.

- Trīs deju kolektīvu paaudzes. Ar katru mēģinājumus jāstrādā citādāk, vai ne?

- Bijusi Bikstu kultūras nama vadītāja ir teikusi, ka viņa redz divas dažādas Agitas. Es arī pati jūtu, ka ar mazajiem «Bikstēniem» esmu tā Agita, kura ar viņiem spēlējas, dzied un lec, rāpo pa grīdu. Ar lielākajiem «Bikstēniem» - skolēnu grupiņu - esmu mazliet stingrāka, jo redzu, ka viņi jau var daudz ko izdarīt. Ar viņiem ejam vairāk uz dejas rezultātu - uz skatuvisko deju.

Ar pieaugušajiem deju kolektīviem esmu pavisam cita Agita. Tur jau ir savas prasības un pavisam citādi strukturēta deju nodarbība. Un vēl pavisam cita - ar «Dobelniekiem», jo man ir cieņa pret šiem deju kolektīviem. Ļoti liela cieņa pret viņiem.

- Deju kolektīva vadītājam vajag arī ļoti skaļu balsi,

- Teikšu tā - es esmu stingra. Kādreiz arī nākas paaugstināt balsi, bet es pēc tam to ļoti pārdzīvoju. Ļoti. Joprojām atceros, ka vienreiz sanāca paaugstināt balsi «Dobelnieku» mēģinājumā. Es pēc tam atvainojos. Liekas - dara un dara, un tomēr neizdara līdz galam... Es laikam esmu perfekcioniste. Man gribas, lai viss ir labi un perfekti.

«Bikstenieki» ir skaļāki, un man tad nākas viņus pārkliedzēt un stingrāk pateikt. Starp mazajiem kādreiz gadās kāds dauzoņa, kurš

Agita Jansone.

nevar rimties un kuru jāsauc pie kārtības.

Reizēm man ir augstāks balss tonis, kad es aizeju azartā, kad esmu dejojot un dejojot ar viņiem iekšēji. Taču mans uzskats vispār ir tāds: deju kolektīvi nāk uz mēģinājumiem, lai deju kolektīviem savā brīvo laiku, un man jāstrādā ar viņiem tā, lai ikkatram būtu prieks un gandarījums.

- Vai pašas bērni arī dejoj?

- Man ir trīs bērni, un viņos visos trīs es jūtu mērķtiecību. Agnese skolas laikā ļoti labi dejojā, bet tagad viņai pirmajā vietā ir ģimene un mazā meitiņa. Meita arī ir izvēlējusies pedagogiju.

Skolas laikā tautas dejas dancoja arī vecākais dēls Artūrs, taču tagad viņam nepavisam nav brīvā laika. Nekad nedomāju, ka viņš būs sporta skolotājs un tiešām labs skolotājs. Šobrīd ar jaunāku maksimālismu grib izdarīt visu un pagaidām viņam arī izdodas. Viņa stundas ir interesantas, un bērni labprāt piesakās sporta nodarbībām. Pats spēlē basketbolu, vada treniņus un brīvā laika tāpēc nav nemaz.

Anrijs dejojā pie manis Gardēnē, tad bērnu deju kolektīvā «Drelliši», bet treniņu laiki diemžēl sakrīta ar mēģinājumiem, un Anrijam no «Drellišiem» bija jāaiziet. Tagad viņš ir pievienojies «Biksteniekiem», lai nepazūd raitais deju solis. Vēl pirms diviem gadiem domāju, ka jaunākais dēls gan nebūs sportists, taču šovasar viņš nopietni trenējās handbolā, apmeklēja individuālos treniņus Dobelē un papildtreniņus pie Artūra.

Speciāli bērnus uz deju kolektīvu sportu neesam virzījuši, taču laikiem citādi nevar būt, ja viņi redz mammu un tēvu vienmēr kustībā.

Radu raksti mums ir interesanti. Mans tēvs ir armēnis, mamma - poliete, bet es, jau maziņa būdama, vienmēr teikusi, ka esmu latviete. Tēvs, kurš jau aiz-

saulē, uz šejieni tika nosūtīts dienēt. Kaut kā saskatījās ar mammu, kura joprojām ir izskatīga sieviete, taču kopā sadzīvot gan neizdevās, bet nu esmu es. Mana poļu vecmāmiņa 11 gadu vecumā no tās Polijas daļas, kājām atnāca uz Latviju. Bērniem ir vēl interesantāks dzimtas koks, jo viņu tētis ir ukraiņis.

Vizuāli man no latviskā gandrīz nav nekā. Taču pēc būtības esmu īsta latviete, un man ir savs latviešu tautas tērps, ko velku svētkos. Pati gan neesmu to darinājusi.

- Vai ir vēl kāda vieta, kur gūt kustību prieku?

- Man ir dārzs. Mums ar dzīvesbiedru sen bija sapnis iegādāties māju, taču tai vajag lielus līdzekļus. Nu, tad varētu vismaz dārzu un mazu dārza mājiņu. Kādu vakaru, sežot pie datora, iegāju sludinājumos un redzu - re, kur ir! Tas bija uzreiz - to mums vajag! Tagad mums ir mājiņa, kur var dzīvot, ir pirts un dīķis, piepirkām klāt vēl zemi, un ir arī plašums.

Ļoti patīk strādāt dārzā. Man ir zemeņu lauks, avenes un saulespuķes. Ir, ko darīt, un man gribas, lai arī dārzā viss ir kārtīgi. Un tad ir pārmetumi sev, ka visu neizdaru līdz galam, kā gribētu. Bet nu mēģinām. Dzīvesbiedrs ir liels palīgs, viņam arī ļoti patīk dārzā. Domāju, ka pēc gadiem man patiešām būs tāds dārzs, kādu vēlos.

Anita Banzīņa

Foto no Agitas Jansones personīgā arhīva

MAF

Mediju atbalsta fonds

Projektu finansē Mediju atbalsta fonds no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem
Par lappuses saturu atbild raksta autors